

דף לג.

עין משפט א.

יו"ד סימן קמח סעיף יא

עין בסעיף הקודם

עין משפט ב.

יו"ד סימן קמט סעיף ה

ה. ישראל ההולך ליריד שמוכרים שם עבודת כוכבים וצרכיה, אסור לישא וליתן עמו, שאנו אומרים: עבודת כוכבים מכר, ודמי עבודת כוכבים ביד ישראל אסור. (אבל מותר לישא וליתן עם עובד כוכבים שהלך שם) (טור).

עין משפט ד.

יו"ד סימן קמח סעיף יא

עין לעיל דף לב: עין משפט ג

עין משפט ה.

יו"ד סימן קלה סעיף א

א. כלים שאין מכניסין אותם לקיום^ז בין שהם של עור בין של עץ או זכוכית ואבן ומתכת, אם אין בהם זפת שוטפן^ח היטב במים ומותרים, בין שהיה תחילת תשמישן ביד עכו"ם ביין של ישראל שנגע בו עכו"ם בעוד משקה טופח עליהם, בין שהיה תחילת תשמישן ע"י ישראל.

א. ב. היו הכלים עם זפת וחדשים ודרכם לשים בהם יין בשעת זפיתה וכ"ש אם הם כלים ישנים ביד עכו"ם קולף את הזפת ושוטפן היטב ומותרים.

ז. דכלים שמכניסם לקיום צריך עירוי כדלקמן. ש"ך ס"ק א'.

וכלי הגת חמורים טפי אפי' לא מכניסם לקיום, כמבואר בסי' קל"ח שמשמשין בהם ביין בשפע.

ח. ולשון השו"ע משכשכן והיינו שטיפה ג' פעמים, כמבואר בסעיף י"א.

א. ג. לא רצה לקלוף הזפת ממלאן ומערן ג' ימים והם מותרים ט.

הגה: י"א דבכלים של ישראל שהיה משקה יין טופח עליהם ונגע בהם העכו"ם אם הם של עץ ואבן או מתכת אפי' הם זפותין ושיכשכן ונתן בהם יין אין לאסור בדיעבד, ובהפ"מ יש להקל י'.

עין משפט ו.ז.ז.ט. יו"ד סימן קלה פעיף א

עין בסעיף הקודם

יו"ד סימן קלה פעיף ד

ה. ו. כלי חרס אם נשתמש בהם העכו"ם כל זמן שלא שבעו לבלוע צריכים מילוי ועירוי ג' ימים כ אפי' אינם מזופתים. מאימתי נקראים שבעו לבלוע מפעם שניה ואילך, וע"כ אם נשתמש בהם העכו"ם פעם ראשונה ושניה ל צריך מילוי ועירוי.

ה. ז. נתן בהם מים ג' ימים ג' פעמים ואח"כ נתן בהם יין ונגע בו העכו"ם הכלי מותר בשטיפה אבל אם לא נתן בהם מים אלא פעמיים מ ואח"כ נתן בהם יין ונגע בו העכו"ם י"א דצריך עירוי ג' פעמים לכלי.

ה. ח. נתן בהם מים פעם אחת ושהו בהם שעה גדולה כ כמו רביע היום

ט. וה"ה לכלים שלנו שנגע בהם העכו"ם בעוד היין טופח עליהן לשון מר"ן השו"ע, ופי' הט"ז שיש חילוק בין זפותים לאינם זפותים, וטופח פירושו ע"מ להטפוח, כ"כ רש"ל דבלי זה אין בו כדי לאסור, כמ"ש בסי' קכ"ג סעיף י"ז.

י. ומותר בשתיה, כ"כ הש"ך בס"ק ט', והיינו לדין הש"ס או כשאין ששים, אבל אם יש ששים בכל ענין מותר לדין דקימ"ל סתם יינם בטל בששים ומסתמא יש ששים כנגד קליפת הכלי שלא נאסר אלא כדי קליפה, וכל זה בכלים של עץ אבל של עור שהן רכים והזפת מבליע בהן היין לכו"ע צריך עירוי.

כ. ואע"ג דלענין הגעלה קי"ל דאין כלי חרס יוצא מידי דפיו לעולם, כמו בסי' קכ"א ובאו"ח בסי' תנ"א, כתב הש"ך בס"ק י"ב דשאני הכשרו מיין נסך שתשמישו ע"י צונן ועירוי המים מקלישין טעם היין.

ל. ודוקא שלא היה בו היי"נ מעת לעת אבל היה בו אין חילוק אם שבעו או לא אלא צריך מילוי ועירוי. ש"ך ס"ק י"ג.

מ. הקשה הש"ך בס"ק י"ד דהרי אחרי פעמיים ביין הם שבעו לבלוע ומדוע במים אחרי פעמיים לא שבעו, ותירץ דרק ביין שובעים אחרי ב' פעמים ולא במים.

נ. ודוקא באין מכניסו לקיום אבל במכניסו לקיום אפי' לא נתן בהם העכו"ם יין אלא לפי שעה צריך עירוי. כ"כ הב"י, אבל הב"ח כתב דבכלי חרס אפי' מכניסו לקיום כיון שכבר שבע לבלוע ביד ישראל א"צ עירוי כשנשתמש בו העכו"ם אח"כ אלא מספיק בשיכשוך,

נהיו בלועים ממים והוי כמו שנתן בהם מים ג' פעמים ועירה. ואם הם זפותים צריכים לקלוף הזפת או לעשות מילוי ועירו ג' פעמים, אפי' בכלים שלנו שנגע בהם העכו"ם בעוד המשקה טופח עליהם ^פ.

עין משפט י.

יו"ד סימן קלז פעיף ד

ה. ו. כלים האסורים משום יין של עכו"ם מותר ליתן לתוכם בין מים בין שכר בין שאר משקין ^ע ובלבד שידיח תחילה ממשות היין שעל פני הכלים. וה"ה שמותר למלוח ^פ בהם.

דף לג:

עין משפט א.

יו"ד סימן קלז פעיף ד

עין בסעיף הקודם

עין משפט ב.ג.ד.

יו"ד סימן קלח פעיף יד

ד. כ. כלי חרס שנשתמש בו יין נסך, אם החזירן לכבשן והסיקן מבחוץ ונתלבנו אפי' לא השהה אותם באש עד שנשר הזפת מותרים ^ז, אבל אם הסיקן מבפנים לא מועיל עד שיעבור החום לצד השני ועד שהיד תהיה סולדת בו.

אבל בלא שבע ביד הישראל אפי' נשתמש בו העכו"ם אח"כ לפי שעה צריך עירוי. ש"ך ס"ק ט"ו.

ס. וכתב הרמ"א דבדיעבד דינן ככלי אבן ועץ, והרש"ל כתב דאפי' לכתחילה נוהגין להתיר לשותות בו ולא דמי לכלי עץ דבסעיף א' דבכלי חרס היות והם שבעים כבר בלוע לא בולעים. והט"ז בס"ק ז' פוסק כהרמ"א דדוקא דיעבד.

ע. משום שמבטלין טעם היין ולא גזרינן שאר משקין אטו יין משום שזה רק באקראי בעלמא הוא. ולפ"ז אסור בדרך קבע, ש"ך ס"ק ט"ז. ועיין בדברי הט"ז ובבאר היטב אות ז'.

פ. והב"ח חולק ופסק דאסור למלוח בהם לכתחילה, כמו בסי' ק"ה סעיף י"ב, וגם בדיעבד אסור אם נכבש בתוכו יום שלם, אבל הש"ך בס"ק י"ז השיג עליו דמסתמא יש ששים נגד פליטת הכלי שלא בלע רק כ"ק, וכן פסק הט"ז דהעיקר כדעת המחבר שמותר למלוח בהן אפי' לכתחילה.

צ. דהרי נתחמם החרס יפה והוי כהגעלה. ט"ז ס"ק י"ז.

עין משפט ה.

יו"ד סימן קלז סעיף ד

עין לעיל דף לג. עין משפט י

עין משפט וז.

יו"ד סימן קלה סעיף ה

ה. ט. כלי נתר ^ק בולעים הרבה ואין להם טהרה עולמית אפי' השהה אותם י"ב חודש ואפי' תחילת תשמישן אצל ישראל.

עין משפט זז.ט.ג.

יו"ד סימן קלה סעיף א

א. א. כלים שאין מכניסין אותם לקיום ^ר בין שהם של עור בין של עץ או זכוכית ואבן ומתכת, אם אין בהם זפת שוטפן ^ש היטב במים ומותרים, בין שהיה תחילת תשמישן ביד עכו"ם ביין של ישראל שנגע בו עכו"ם בעוד משקה טופח עליהם, בין שהיה תחילת תשמישן ע"י ישראל.

א. ב. היו הכלים עם זפת וחדשים ודרכם לשים בהם יין בשעת זפיתה וכ"ש אם הם כלים ישנים ביד עכו"ם קולף את הזפת ושוטפן היטב ומותרים.

א. ג. לא רצה לקלוף הזפת ממלאן ומערן ג' ימים והם מותרים ^ת.

הגה: י"א דבכלים של ישראל שהיה משקה יין טופח עליהם ונגע בהם העכו"ם אם הם של עץ ואבן או מתכת אפי' הם זפותין ושיכשכן ונתן

ק. מימרא דרב יוסנא אמר רבי אמי בדף ל"ג, והרמב"ם כתב שהוא הנקרא טפל בלשון ערבי. ועיין בסי' קצ"ט סעיף ב'.

ר. דכלים שמכניסם לקיום צריך עירוי כדלקמן. ש"ך ס"ק א'.
וכלי הגת חמורים טפי אפי' לא מכניסם לקיום, כמבואר בסי' קל"ח שמשמשין בהם ביין בשפע.

ש. ולשון השו"ע משכשכן והיינו שטיפה ג' פעמים, כמבואר בסעיף י"א.

ת. וה"ה לכלים שלנו שנגע בהם העכו"ם בעוד היין טופח עליהן לשון מר"ן השו"ע, ופי' הט"ז שיש חילוק בין זפותים לאינם זפותים, וטופח פירושו ע"מ להטפוח, כ"כ רש"ל דבלי זה אין בו כדי לאסור, כמ"ש בסי' קכ"ג סעיף י"ז.

בהם יין אין לאסור בדיעבד, ובהפ"מ יש להקל ^א.

עין משפט כ.

יו"ד סימן קלה פ"ד

עין לעיל דף לג. עין משפט ו.ז.ח.ט.

עין משפט ל.

יו"ד סימן קלה פ"ד

י. כלי חרס המצופין באבר או במין זכוכית שלא נתבשל כל צורכו אם הם ירוקים דינם ככלי נתר שאין להם טהרה אבל אם הם לבנים או שחורים שאין בהם בקעים דינם ככלי מתכות ^ב.

הגה: מה שמועיל לכלי חרס עירוני היינו דווקא אם נשתמשו בו ביין נסך בצונן ^ג אבל אם נשתמשו בו בחמין כלי חרס אין לו תקנה ושאר כלים צריכים הגעלה כמו בשאר איסורים.

עין משפט מ.

או"ח סימן תנא פ"ד

כד. כלי חרס המצופים בשכבת זכוכית דינם ככלי חרס ^ד.

הגה: ויש מקומות שנהגו שלא להשתמש בכלי חרס ^ה, ואין להחמיר רק במקום שכבר נהגו.

א. ומותר בשתיה, כ"כ הש"ך בס"ק ט', והיינו לדין הש"ס או כשאינן ששים, אבל אם יש ששים בכל ענין מותר לדין דקימ"ל סתם יינם בטל בששים ומסתמא יש ששים כנגד קליפת הכלי שלא נאסר אלא כדי קליפה, וכל זה בכלים של עץ אבל של עור שהן רכים והזפת מבליע בהן היין לכו"ע צריך עירוי.

ב. כתב הש"ך כמבואר בסעיף א' ובסעיף ח', ודוקא לענין נסך דתשמישו בצונן אבל לענין חמץ בפסח ושאר איסורים אפי' כלים לבנים ושחורים דינם ככלי חרס, כמבואר באו"ח סי' תנ"א, כ"כ הפרישה.

ג. ממדכי בפ"ב דע"ז מראבי"ה.

ד. וואף שהשו"ע בסעיף כ"ו כתב דכלי זכוכית אינו בולע, כאן כיון שמחופה על החרס ונצרך עמו בכבשן בלע יותר. כה"ח אות רע"ז. מהרא"ש בפ' כל שעה.

ה. אבל כלי חרס המחופה בעופרת מותר בהגעלה ככלי מתכות. מ"א ס"ק מ"א, אבל הב"ח והפ"ח כתבו דדינם ככלי חרס, ואפשר שגם דעת השו"ע כן. כה"ח אות רע"ח.

ה. משום שמחזקין אותם ע"י תערובת סובין, מ"מ גם למחמירין בדיעבד מותר. כה"ח אות רפ"ב.